

I NGURTË

...RI- ZGJOHEM!

NË HAPËSIRË,
NË KËRKIM TË ORIENTIMIT
PREJ YJEVE QË LËVIZIN

**BESART
ZHUJA**

Këtë libër ia dedikoj mendimit të lirë

**Para-
-thënie**

Aq sa kujtoj, se në mes të rreshtave poetik po e “fsheh” një të vërtetë ose një rrethanë të realitetit tim të brendshëm, aq them se po nxjerri në pah me ju rreshta që çojnë në zbulimet e mendimeve ose provokimeve të mia “të kufizuara” rreth situatave, njerëzve, fenomeneve apo sendeve. Ose thjesht, mes këtyre rreshtave kam dashur të provoj sa i fuqishëm mund të jetë përjetimi im mbi situata të cilat vetë nuk i kam kaluar. Jam munduar të futem brenda tyre për të kuptuar një situatë ose një ngjarje që mund t’i ketë ndodhur dikujt. Në disa raste, kam marrë guximin që të ndaj me ju edhe të vërteta të mia intime, për veprimet e mia që kam bërë. Për shembull, kam shkruar për dilema rreth situatave në mes vetes dhe natyrës që e vështroj, se si po zhvillohet atje jashtë dhe ndikimit të saj në formësimin e bindjeve të mia. T’u them të drejtën, nuk e di as vetë se si ose nga më ka buruar dëshira për të shkruar poezi. Të gjitha poezitë në këtë libër janë shkruar në një periudhë jo më të vjetër se dy vite. Lëre më se nëpër sirtarët e mi digjital ka ende të tilla të shumta që nuk janë publikuar këtu. Për ato, mendoj se ka edhe pak kohë që atyre t’u hedh pak dritë.

Sikur e kam ndjerë nevojën që përmes këtij libri të testoj veten në ujëra të cekëta, me bindjen që një ditë do të mund të udhëheq korpusin tim letrar në oqeanin e madh të letërsisë. Kam shkruar për tema të ndryshme. Ani pse për mua sfiduese ka qenë dhe mbetet një pyetje që ende nuk e di përgjigjen, ose ndoshta një ditë do ta kuptoj. E, ajo pyetje është se “kur është një varg, ose një poezi e tërë e kompletuar”. Ku duhet vënë pika. Jam ballafaquar me dilema se mos duhet të heq apo të shtoj vargje të tjera, për ta bërë atë më të kuptueshme. Mbase kjo dilemë e nxjerr edhe më të bukur një poezi, sepse i lë asaj degë për të vazhduar më tutje me vargje të reja ose nëse jo unë, lexuesi mund t'i japë asaj më shumë kuptim dhe misticizëm seç kam arritur unë vetë.

Kam vendosur (nuk e di se si) ta quaj atë “rizgjothem”. Mbase në jetë ne kemi disa shanse të (rinj) zgjohemi nga një amulli, përpara gjumit të përjetshëm. Dhe kjo sa më bën optimist për jetën, aq edhe ma shton entuziazmin për të kërkuar më shumë. E gjithë kjo në kuptimin e gjetjes së paqes dhe lirisë. Përmes kësaj, nuk dua të pretendoj se kam forcën që t'i inspiroj lexuesit me shkrimet e mia.

Vetëm se qëllim kam që të komunikoj me ta se ndryshimet në jetë janë të mundshme, ose të paktën, kam kontribuar në një perspektivë të të parit të gjërave, bazuar në bindjet e mia.

Poezitë që ju po i lexoni i kam shkruar herë netëve pa gjumë nga situatat e palakmueshme, ose i frymëzuar nga vëzhgimet ordinere, herë në një pauzë dreke me miqtë gjatë punës, herë duke kapur biseda të zakonshme mes tyre në tavolinë, e herë duke trilluar ngjarje që mbajnë një pikë kthese për dikë. Pak a shumë, kam trilluar këto situata duke u munduar ta vendos veten në ato pozita. Jam munduar ta personalizoj përjetimin e dikujt, ani pse përjetimi është e vetmja gjë personale vështirë e shpjegueshme për të tjerët. Në këto raste, në këtë varg poezish, kam menduar të futem në përjetimet se çfarë është dhimbja kur humbim dikë, çfarë është vdekja, si duket parajsa, ç'është konsumi i alkoolit, si shijon tradhtia, çfarë është lufta, etj. Kam shkruar një varg sa të thjeshtë, por aq domethënës për mua mbi konfuzionin e vazhdueshëm që më përcjell. Dhe, atë e kam shfaqur në kopertinë duke shkruar "i ngurtë, rizgjothem në hapësirë në kërkim të orientimit prej yjeve që lëvizin".

Në fund, uroj që koha juaj e shpenzuar duke lexuar këtë libër do të jetë e vlefshme për ju. Nëse jo për të ndezur pak mendimin tuaj mbi këto që kam shkruar, të paktën për të parë një perspektivë timen mbi ato që kam shkruar.

**Falë-
-nderime**

Falënderimin si një akt kuptimplotë e të sigurtë e kam mësuar nga amerikanët. Si në librat e tyre, po aq edhe në parimet bazë të punës së tyre. Amerikanët falënderojnë me gjithë zemër edhe kur të paguajnë për një punë që rrjedh nga një kontratë që duhet të përmbushet nga palët nënshkruese. Dhe nuk harrojnë të përmendin të gjithë ata që kanë kontribuar në realizimin e një projekti ose aktiviteti, pavarësisht peshës së tij. Me këtë rast, dua ta falënderoj Gresa Bajraktarin për lekturimin e këtyre shkrimeve gati me shpejtësinë e dritës. Do të ishte e gërditshme që ky libër të publikohej me gabimet e mia drejtshkrimore. Dua po ashtu të falënderoj shtëpinë botuese "Artini" që më ka mbështetur në gjithë procesin e shtypjes dhe logjistikës. Një falënderim i veçantë shkon për Komunën e Prishtinës, e cila më ka mbështetur financiarisht në gjithë këtë proces. Komunës në të cilën jetoj do t'i jem mirënjohës që më ka besuar mua që këtë punë ta çoj deri në fund. I them faleminderit edhe Shpat Komonit, për mbështetjen në kuptimin e dizajnit.

Dua t'i falënderoj edhe shumë miq e familjarë, që po t'i përmend me emra janë shumë. Ata kanë marrë mundin që t'i dëgjojnë poezitë e mia dhe të komentojnë në to.

Falënderimi shkon për krijuesin. Ai që shpeshherë më ka folur në vesh. Kjo më ka bërë të shoh e t'i kuptoj më mirë proceset e jetës. Më ka provuar e sprovuar në jetë. Dhe po të mos ishin këto ndjenja, vështirë se do të merrja guximin për ta shkruar këtë libër (nuk ka rëndësi se çfarë peshe ka kjo vepër).

PËR-
-MBAJTJA

01	Aroma e kopshtit pa lule	1	14	Heshtje melodike	17
02	Çka nëse nuk ëndroroj?	2	15	Metra katrorë	19
03	Ahengu	3	16	Llogari	20
04	E rimarr veten	5	17	Lufta është e kotë	21
05	Halle Halle	6	18	Kyrie Eleison	23
06	Gjithësi që lëvizë	7	19	Jam dehur	24
07	Gjithçka, mjaft!	8	20	A po m'kupton?	25
08	Rizgjohem	9	21	Ngjis shkallët pa u munduar	26
09	Hamendësohem	11	22	Shpresa përherë rilind	27
10	Kur dehem	13	23	Po kush janë këta shqiptarë?	28
11	Kambana	14	24	Përmallohem	32
12	Brohoras	15	25	Sa e rëndë tradhtia për dashninë	33
13	Ju pyes	16	26	Zoti verën e ka bekuar	34

27	Shoh lart	35	40	I biri i flautit persian	51
28	Tokës i kemi borxh	36	41	Kopshti i Adamit dhe Evës	53
29	Largohem	37	42	Arkitekti im	55
30	Për çfarë shkruaj?	38	43	O vendi im	57
31	Nuk marr leje	39	44	Nuk e di	60
32	Ritakohem	40	45	Prelud i nostalgjisë	61
33	Pyes veten	41	46	Profetëve	62
34	Le t'vallëzojmë	42	47	Unë në ty do të frymoj	64
35	I këndoj Kosovës	43	48	Dregzë në memorie	65
36	Valët fytyrës më ranë	44	49	Nganjëherë	66
37	Dy gurë	45	50	Zhurma e fjalës së heshtur	67
38	Vështroj mëmëdheun	48	51	Kafshimi i mendjes	68
39	Kur dyshimi më kaplon	49	52	Teatri i luftës	69

53	Kanibal	70	66	Kom-pas	88
54	Marr frymë thellë	71	67	Andej, përtej	89
55	Kur lapsi më tradhton, brusha më ledhaton	72	68	Prekja e padukshme	90
56	Një tempull	73	69	Më tregoni ju	91
57	Shoh <atë që dua> të shoh	74	70	Parkingu i dyshimit	92
58	(S) jam rob	75	71	Kërkim në ndërdije	93
59	Himni i gjuhës së Perëndisë	76	72	Ty kur t'pashë	94
60	Hapi sytë	78	73	Kur t'më dalin rrudhat	95
61	Ku ta gjej gëzimin?	83	74	Paska një tjetër rrugë...	96
62	Kur të vdes	84	75	Dua në shtëpi të kthehem	97
63	Drejtësia e kësaj bote	85	76	Kalova pranë dritares ku luheshin tingujt e flautës	98
64	Orientim në hapësirë	86	77	Mesi është i artë	99
65	Pelikani	87			

01. Aroma e kopshtit pa lule

Në këtë kopsht që mban aromën e
baltës,
lulja mungon, ose është vyshkur,
bleta nuk ka ku e merr nektarin, për t'i
dhënë shije mjaltës.

Katrahurë shkurresh, bar i thatë, tokë
me gropa e gjemba plot,
që bëjnë lëndinën si një vend kot, që rri
ashtu për vite mot, se s'çohet kopshtar
t'i dalë zot,
e ta kthejë atë tokë ashtu siç do ai
perëndi, të bukur e me fryte plot.

Se s'ka kohë nga llomotitja e kotë, që
bën më shokë duke rrotullu gotat e
rakisë, e me gjuhë të trashë duke bisedu,
se si këtë baltë për vete me e gllabëru,
pa e ditë që brenda saj, vetë ka me
përfundu, e askush s'do të ketë voli për
ta kujtu...

02. Çka nëse nuk andrroj

A do të jem njësoj?
A do të di si të lundroj?
A do të harroj si të dashuroj?
A do ta humbas recetën që më tregon se
si duhet ta gjej ilaçin që veten ta shëroj?

Nga ky realitet a do të mund të shpëtoj?
Apo pa andërr do ta kem të vështirë ta
kuptoj?

Mbase në amulli do të përfundoj...
Gjumi pa të, i thatë, nuk arrij të pushoj,
më duket i kotë, veç kohën e shpenzoj...

Pa andërr zgjohem esëll, me plot forcë
trupi, s'di ku ta projektoj.
Jam shterb, kauzën e kam humbur në
humnerë, e s'kam dritë si ta gjej,
Pa andërr, s'ka arsye të shkoj më tej.

03. Ahengu

Salla dasmash me mure të larta,
kakofoni në ngjyra, drita e dekorime.
Tepih i kuq, karrige perandorake, shtylla
jonike e korinte,
falsifikim i monumenteve të mbretërive
ilire,
kështu në përgjithësi duket vendi i
ahengut në Kosovën time.

Muzikë me zë të lartë,
që timpanin e veshit ta çanë, e zgjatë për
një javë ajo kokëdhimbje.
Me gojë dasmorët fyejnë grekun e
sllavin, por muzikës së pastër shqipe i
shtojnë mëlmesa ballkanike.

Përmendja e emrit në mikrofon kushton
shtrenjtë,
këngëtarët shpenzojnë kohën e
këndimit duke thirrur lista të gjata,
për të fituar sa më shumë para të thata.

Gra të veshura me fustane të shtrenjtë
plot xixëllim,
t'i marrin sytë, të ngushtë, plot provokim,
importohen nga vende të lindjes, që
shesin edhe fustane, edhe moral,
...sa mjerim!

Kur pas gotash të zbrazura nga rakia,
këndohen këngët ku thuret lavdia,
Shqipëri o nana ime, xhamadani vija-vija,
është Kosova, është Shqipëria.
Nuk pushojnë rendet ku shquhet
trimëria,
por, kufijtë atje jashtë i ruan Amerika.

Kërcimi në valle, nganjëherë me
imponim,
po nuk u ngrite, të marrin hidhërim.
Pyfff, nuk e dua këtë aheng në vendin
tim.

04. E rimarr veten

Vetes i them mjaft,
për t'i shprehur mendimet që nuk i kam,
për t'i buzëqeshur njerëzve në fytyrë si
dashamirësi, përkundër zbrazëtisë që
për ta kam,
për ta çuar edhe një ditë tjetër, kështu
më kohë nuk kam.

Mjaft, i them vetës,
se s'jam unë njeri prej letrës,
që në të të shkruhet e në koshin e
plehrave të hidhet, ose për një fije
shkrepëse, të flaket e të humbet...

Mjaft, more burrë...
Një zë brenda meje gufon, sikur dikush
t'më shtie me koburë,
e, ma lë një plagë që mundohem t'i gjej
kurë.
A nuk u lodhe nga kjo aventurë, që nuk
t'nxjerr askund veç t'lë në katrahurë?
Çohu more burrë, se këmbët e tjetrit tuat
nuk bahen.

05. Halle halle

Gjithkush në hallin e vet,
më bën të mendoj se asnjë shok mbi
këtë tokë s'më ka mbetë,
ndihem i vetmuar, vërvitem pak respekt
diku ta gjej.

E ka marrë era, ose mbi të ka rënë një
pluhur i madh,
ndizem me gjithë qenien time që atë ta
rigjej,
duke menduar se shkaku jam unë.

Por jo.
Vetes ia rikujtoj tregimin se gjithkush ka
hallin e vet,
e askush mbi këtë dhe nuk e ka të lehtë,
të zgjohet e ta mbajë mbi supe gjithë
këtë peshë,
vritem nga bindja se për këtë shumë pak
mund të bëj vetë.

06. Gjithësi që lëvizë

Jam i ngurtë në hapësirë,
në kërkim të orientimit,
prej yjeve që në pafundësi lëvizin,
në këtë ngecje, them se fati është skica e
ekzistencës time, në këtë udhë pa krye,
që nuk i shihet fundi.

Kjo më ngjall një frikë,
por edhe një ekstazë, që me belbëzim
fjalësh s'arrij ta thjeshtëzoj.
Ahh, si të ta shpjegoj?

Të rrahurat e zemrës ma pacaktojnë
ritmin e hapave të ringjalljes,
mendimet disi të çorientuara ma krijojnë
vijën e melodisë,
që më bëjnë të vallëzoj me ritmin e
gjithësisë.

Një zë i fuqishëm, por po aq i ëmbël në
vesh më thirrë,
bashkohu me ne në këtë kor ore bir, mos
rri kështu i ngrirë.

Dashuria e zërit më thotë se ky qenka
dirigjenti i simfonisë së yjeve, që quhet
perëndi.

07. Gjithçka, mjaft!

Edhe këto fjalë i kam dëgjuar,
edhe me këtë tingull jam familjarizuar,
edhe këto tregime i kam mësuar,
edhe këto karrige i kam provuar,
edhe këtë mënyrë të kërkim faljes e kam
të regjistruar,
edhe këtë prekje e kam të konsumuar,
edhe këtë verë e kam provuar...

Edhe nga falënderimet e paqena jam
ngopur,
edhe nga duartrokitjet e pamerituara,
veshët më janë lodhur,
edhe paragjykimet ndër sytë e dikujt pa i
thënë me fjalë i njoh,
edhe autoritetin e egon që ka nevojë të
dëshmohet e nuhas krejt lehtë,
kjo sepse mbase në gjitha këto kam
qenë aktor edhe unë vetë...

08. Rizgjothem

Edhe kur të poshtërohem,
prapë falënderohem.
Edhe kur të goditem,
rezistoj, e nuk do të venitem,
kështu kalitem,
e kuptoj botën se si sillet...

Edhe kur të thyhem,
prapë se prapë nuk do të vyshkem.
Edhe kur të shahem, mallkohem,
në vete edhe më shumë do të thellohem.
Edhe kur mallkohem,
antidotën do ta pjell nga lutja, e ndoshta
do t'shpëtohem.

Edhe kur të harrohem,
nën tingujt e dëshpërimit e gëzimit,
dikujt do t'i kujtohem.

Edhe kur nga inati buza të më dridhet,
Por, edhe kur djersa do t'më fshihet nga
një cohë e huaj,
unë prapë do të buzëqesh.

Edhe nëse pritjet e tjerëve ndaj meje do
të zbehen,
unë do të jem aty si shtyllë e gurit që rri
në heshtje,
disi do të gjejnë një mbështetje...

Prandaj punoj çdo ditë,
që t'i ngrit shtyllat e panteonit,
që si lëkund as topi, as bajlozi...

09. Hamendësohem

Nga brohoritjet me shije,
që vijnë si thirrje melankolie,
për një rilindje nga mëkatet e padijes.

Janë ca burra që mblidhen në një
ombrellë hyjnore, që këndojnë nën hije,
që përmes këndimit besojnë që po e
japin një përgjigje, duke menduar që
njerëzimit po u ngritin vetëdijen.

Në pragun e tempujve mu në hyrje,
vizitorët gjejnë burimin e ujit t'bekuem,
që është çelës për portat e tyre.

Ndër myslimanët, ata mendojnë se
pastrojnë gjymtyrët e tyre.
Ndër të krishterët, ata mendojnë se
përmes fytyrës së tyre po ia hedhin një
pikë ujë shprese, zjarrit që i dhanë
gozhdët dhimbjeve të Krishtit.
Ndër budistë, ata mendojnë për
mëvetësinë e burimit...

Por, kur në tempull të hyjnë, me plot
vetëbesim deri te altari arrijnë.
Ca presin qengjin...
Ca ndezin qiriun...
Krejt kërkojnë mishërimin përmes flijimit.
Për t'i dhëne kuptimin e besimit, të
barazimit të borxheve që vijnë prej
lakmisë dhe dëshpërimit.

10. Kur dehem

Kur dehem e kthej veten në frymë,
nuk më djeg as zjarri.
Nuk më mbyt as uji e as nuk rëndo
mbi tokë, i lehtë si ajri.
Ecja si në shkallë ere më ngre lart,
trup pa peshë, lëviz si afsh.

Gjërat marrin tjetër kuptim,
nuk ka paragjykim që më thyen
heshtjen e ngazëllyer të paqes,
nuk ka thumbim që ma prishë
buzëqeshjen e andrrës,
asnjë ngecje nuk më duket
relevante,
asnjë mur a gardh nuk duket i madh
sa s'mund t'kalohet,
asnjë orar që më mban pezull në
skllavëri të kohës.

11. Kambana

Një kambanë bie,
thërret për vetëdije,
t'i gjykojmë këto veprime,
që bëjmë me hile.

Një zë këndon,
nuk mund ta injorosh,
nuk e di a do t'i besosh,
por duhet ta pranosh, që brenda
valës ti do të lundrosh...

12. Brohoras

O ti engjëll i mëshirës,
i dërguari i dritës,
a sheh brenda qelizës?
Brenda skicës së krijimit të filjes, që
lidh bashkë vetëdijen?

A ma përcakton udhën drejt dijes,
përmes të cilës do të mësoj vetes t'ia
gjej hijen?

Apo do t'më lesh kështu të kotem në
ngarendje të kërkimit të bindjes, që
ti je akoma aty?
Derisa të shohim me këta dy sy!

13. Ju pyes

Edhe mund të jem gabim.
Kam më shumë fjalë se ç'kam vite.
Por, dua një pyetje me ju ta ndaj,
për injorancën time qysh tani ju
them më fal.

E di që ju mund të jeni më
t'moshuar.
Vërej se nëpër rrudha të ballit që
keni, juve jeta ju ka sprovuar.
Por, a më tregoni ju vallë, se si në
jetë keni vepruar?
A jeni hidhëruar?
A jeni dashuruar?

A më tregoni se si i keni bërë kthesat
në jetë, dhe a ju ka mbetur diçka
pikë a brengë?
Apo punët i keni bërë sa për ta
hequr një dert?

14. Heshtje melodike

Mërmëris tregimet e mia përmes
gojës së mbyllur, dhe thirrjet e mia i
ndjej që dalin si heshtje melodike,
në një radhitje tingujsh epike,
se historia ime flet përmes veprimit,
e jo përmes mburrjesh egoiste.
E, veshët e tjerëve nuk presin
premtime.

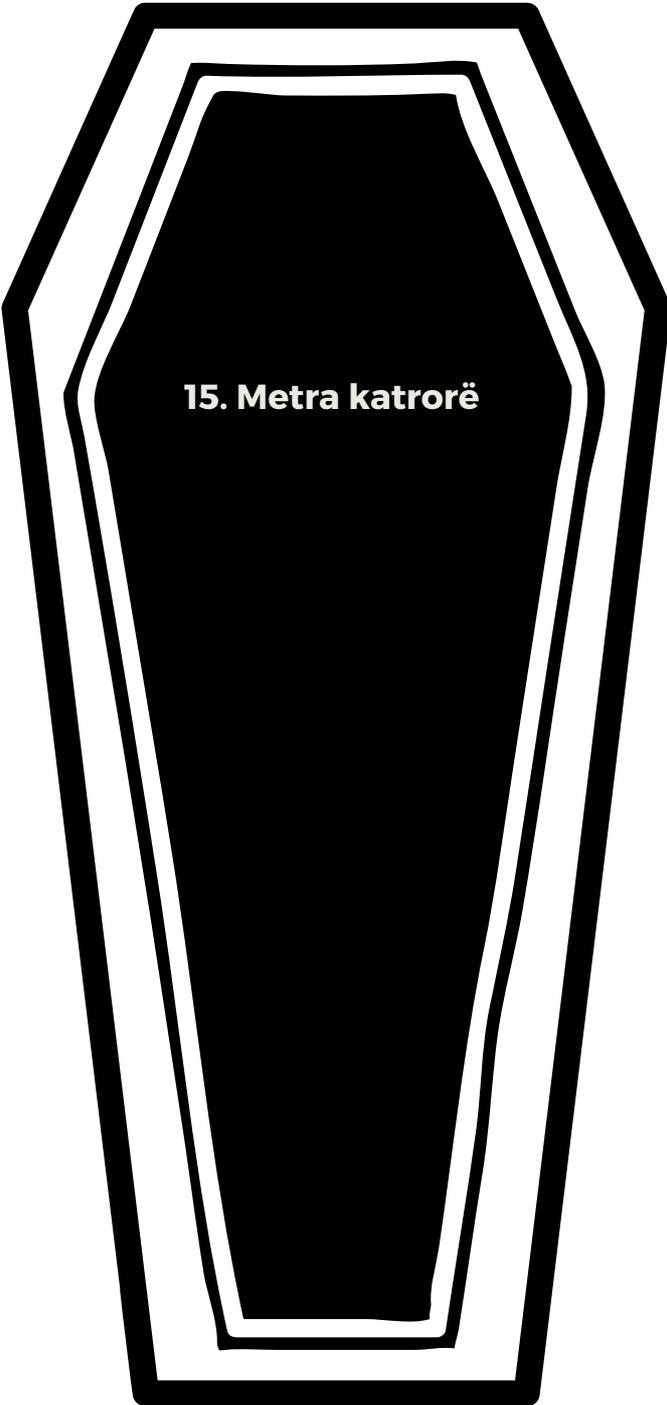
Historia ime bëhet e lavdishme, se
ata që më shohin në sy,
bashkëbisedojnë me mua pa fjalë
dhe rrëfejnë tregimet e tyre të
lavdishme për jetën e tyre ideale...siç
do të ishte...

Ma thuaj një fjalë, more burrë,
pse nuk të takova kurrë, por
gjithandej ty të pashë.
Pse vazhdoj të jem kaq i marrë?

Më thuaj pse jam kaq i hutuar,
ani pse dashninë tonë në çdo atom e
kam të përshkruar, si një recetë a
mësim të librit që kurrë se kam
lexuar...

Dhimbjet e tua, as gjysmën vetë si
kam kaluar,
gëzimet e tua të tjerëve ua kam vënë
në kandar, duke pritur se nga ato do
t'më çelin bar,
që do t'ma mbushin atë hambar, që
luftoj t'i ruaj si një ushtar...

Më thuaj ore burrë, pse jam aq
lakmitar, s'më mjafton as jastëku i
mbushur me ar?
Nga ky labirint si mund të dal?

15. Metra katrorë

Arkivoli është drejtëkandshi që krejt e
duam,

Fusim vetën në këtë trup gjeometrik,
duke mendu se për diku kemi me ikë..
Luftë për shtëpi, luftë për veturë, luftë
për pallat, luftë me qenë rehat sa për te
flejtë në një shtrat...

Ma shumë pare në një kasafortë, ma
shumë eksperiencia te rujtuna në një
fijokë,

Ma shumë cigare në një kuti,
Ma shumë hapësire në bark për raki..
Kallxom që kështu nuk mendon edhe
ti?

Apo frikësohesh njëlloj si unë?

16. Llogari

Kalkulatori më është bërë shok,
që pa vetëdije i llogaris ditët që më
humbin kot,
në vend se t'i gëzoj ato me miq e shokë,
nganjëherë gënjej veten se kohën time
e kam monopol,
që në këtë jetë përherë do të qëndroj.

I them vetes se një gëzim do ta
thjeshtoj me një hidhërim,
a një dëshpërim do ta kthej në motivim.
Kështu gjithmonë do të gjej një
barazim.

17. Lufta është e kotë

Lufta është si gjaku që herë ngrohet,
herë ftohet - shpeshherë harrohet!
Pse duhet të luftohet, kur nipi për
gjakun më nuk do të kujtohet?

Lufta është ambicie e sëmurë në kokën
e një despoti,
që bind gjithë popullin për të drejtën e
një idioti.

Pse të luftohet për teket e tij, që të
pësojë i gjithë populli?
Lufta është një bast të cilin nuk e fiton
as bajlozi,
ai qe e nisë, përfundon si Don Kishoti.

Disa thonë se lufta është pararendës i
zhvillimit, pa u shkatërruar nuk bëhet
avancimi.

Si mund të jetë lufta pararendës i
zhvillimit,
kur djersa shpejt e shpejt thahet në
flakë,
hambari mbetet i thatë,
e, në shtëpi më asnjë fëmijë nuk qan,
ose ndoshta mundet asnjë me mbetë,
por edhe nëse lind, ndoshta lind me një
të metë...

Si mund të jetë pararendës i zhvillimit,
kur bora nuk bie në dimër por gati në
verë?
Kur në mal nuk mund të marrësh erë,
një det që vërshon një qytet, e në liqe
më s'ka peshk?

18. Kyrie Eleison

Zërat engjëllorë që gufojnë sikurse ují i
pastër i burimit,
përplasen si valë kundrejt mureve të
larta të tempujve, e kthehen prapa si
litar shpëtimi.

Të fortë sa për të shpuar trupin, e të
butë sa për të prekur shpirtin.
Të gjatë sa për të iniciuar mendimin
drejt çlirimit.

Kyrie Eleison, krijues më formëso.
Është fjala me të cilën brohoritja
brenda meje fillon,
Kyrie Eleison, krijues më udhëzo.
Është lutja që në mendje e recitoj,
derisa një ditë udhëzimin përmendësh
ta mësoj.

Kyrie Eleison, krijues më heq atë lëbyr.
Është kërkesa që të shoh se ç'kam në
fytyrë.

Kyrie Eleison, krijues, si të mas?
Është dyshimi që më mban me plagë,
në gjumin që hy ta kaloj çdo natë.

19. Jam dehur

Pi një shishe verë,
asgjë më nuk mbaj mend,
jam dehur, ah si jam dehur!

Nisem diku të shkoj,
rrugën se kujtoj,
jam dehur, ah sa jam dehur!

Turbullimë e konfuzion, mendjen e
shpirtin nuk e sinkronizoj,
e tash ku të shkoj, ku të shkoj?

20. A po m'kupton?

Po shpreh një brengë, të lutem më
dëgjo,
diçka nga brenda po m'rrënon,
Mbi supe shumë po më rëndon!
A po e dëgjon këtë klithmë?
Peshë e madhe n'trupin tim...

S'është problemi im, a po kupton?
Po të dëgjoj, fol, po t'kuptoj!

Po si m'kupton kur s'më dëgjon?
Nдалu pak imagjino,
unë ndihmë po t'kërkoj.
Barrën vetëm mos ta çoj.

Te dikush këtë duhet ta gjej,
Zoti ty të paska zgjedh...
Andaj, të lutem dëgjo,
Ndihmë po të kërkoj!

21. Ngjis shkallët pa u munduar

Kur muzikë krijoj, koha ndalet, dhimbja
dalëngadalë harrohet,
ani pse të rrahurat e zemrës duket sikur
ritmin ma mbajnë, gjithçka tjetër
harroj,
e botën time nga brenda e zhvilloj.

Nëpër melodi lundroj, e nuk prek as në
tokë as në qiej, e as nuk dua të ankoroj.

Aty gjej lirinë, bukurinë, forcën dhe
shpresën, aty gjej dashurinë e
harmoninë,
...se në nota gjej shkallët, e shkallët në
muzikë nuk paskan as ego, as xhelozë.
Ato njëra-tjetrën përqafojnë,
e hyjnoren na tregojnë!

22. Shpresa përherë rilind

Dielli largohet, drita zbehet, ngrohtësia
e tij në mendje akoma mbetet.
Reja përpiqet ta mbulojë, duke mendu
që pas vetes ia fsheh sekretet.

Ndezim një qiri në kujtim të rilindjes së
tij,
rrimë me shpresën e rikthimit të
dashurisë.

Reja zbehet, çiltërsia rritet, e kështu
kalojnë vitet...
Një meteor aty pari kalon, kujtimin e tij
seç na zgjon,
ai emocion na bashkon, ah, por zgjat
veç sa një sekondë.

Por, kujtesa nuk matet në kohë.
Ajo zgjatet në mendime, e kështu kalon
në shtresëzime,
një kujtim i bukur e një më shumë nën
hije, por në fund na japin një ndezje
ardhmërie.

23. Po kush janë këta shqiptarë?

...në të zezën

Me takat t'ulët e mendje t'lartë,
duan botës para me i dalë,
se kush jemi ne shqiptarët...

Historisë i bëjnë bisht, e faj pat veç i
huaji faqezi,
që s'na la me ndenj n'liri.
Fjalën e bartën brez për brez,
po kush me e shkru nuk u gjet!
E, me mbajtë as që shkon ndërmend...
E, kush me bë kuvend?

Kemi folë në odë, aty poshtë,
se ego e ronë, tavolinat na i ka qitë
përtokë,
e mezi bashkë jemi bo, diçka t'mirë me
vendos...

Atë çka ne përjetuam, tjerët u ulën dh e
shkruan,
gjithmonë t'huajt na sunduan!
Hambarin tonë si duhet, kurrë se
ndërtuan.

Shkuan ca shekuj e u harruan,
por gjatë ndenjëm të robëruar,
me shumë mund n'vete u bëmë,
duke mendu që tash rahat kanë me na
lënë.

Tash t'libër mundemi me jetu,
po kujt faj s'po kem me i vu,
mundohemi nga pak me punu,
po njani-tjetrit s'lëmë pa ja ngulë...

T'u u ngutë krejt senet duam me i maru,
shpejt e shpejt me u pasuru,
n'maje t'kodrës me përfundu,
po tatimin vendit mos me ja pagu...

Sot emrin Kastriot, mund ta mbajë
edhe një idiot!
Që s'lodhet për shtet as komb, që
mendon që sheh, po s'ka vizion!
E fëmijët duan me na i lënë rob!

Ushtarë trima në vendet tjera,
mercenarë për perandori gjithandej,
fitues luftërash e betejash, të
pathyeshmit gjeneralë të ushtrive.

Por, me ruajt vendin tonë, na duhet një
amerikan,
se frikësohemi që armiku të gjallë na ha!

...në të bardhën

Me takat të lartë,
e me mendje të mprehtë, duhemi vetes
përpara me i dalë,
de si bëhemi na shqiptarët.

Historinë e kuptojmë drejt, me gojë
fjalën e bartëm brez për brez,
Tash e shkruajmë...
Që nipi me të t'bëjë kuvend.

Tash nga oda ngrihemi në kambë,
lexojmë edhe gjuhë tjera, që tavolinës i
vijne si llambë. Dhe përreth saj idealet
bashkojmë,
dhe hapur nën dritë kuvendojmë.

Shkuan shumë vite nën robërim,
por tash prej të huajit gjetëm shpëtim,
tash është koha për vetëmohim,
sakrificë dhe shtet-ndërtim.

Tash të lirë mundemi me jetu, faj askujt
s'kemi pse me i vu, punët vetë duhet
me i përfundu, besën e burrit duke e
kujtu.

Duke u ngutë senet as nuk ndërtohen,
as nuk nisen.
Zoti ta dha hisen, merre bëje shtëpi aty,
në rrafsh ku dera të rri hapë, që
vëllezërit të vijnë në vizitë për çdo natë,
të ndajnë bashkë secilin hall.

Sot kemi shumë emra Liridon, që nëpër
botë janë kampionë,
vetëm pse kanë vizion, dhe kuptimin e
emrit fëmijëve ua mëson.

24. Përmallohem

Moti s'të kam parë,
një qime të flokëve tua e ruaj n'sirtar,
e kam kujtim nga akti plot zjarr,
më ngjason sikur ar...
Ah, malli sa më ka marrë!

Dhe një këmishë që ti pate veshë,
aty e kam, se kam la, se...
ajo akoma erën tënde mban,
ah, më duket sikur të kam aty pranë,
më ringjall.

Mendoj të fle gjersa fjalët tua zgjojnë
heshtjen,
në shpejtësi edhe kureshtjen, që pyes
veten,
athua si po e kalon jetën?

25. Sa e rëndë tradhtia për dashninë

Atë natë gota ra, dhe vera nuk u pi.
bashkë me gotën edhe bota e kujtimet
mu bë copa.

Tash verën direkt nga shishja e pi, sa e
rëndë qenka tradhtia për
dashuri...thyen për një çast secilin
kujtim,
të bukurat i bën thërrim.

Trokita në një derë, një mik të mirë
thashë ta rigjej.
Ai hapi derën e unë ia plasa vajit, gati sa
rashë në humnerë.
Ah, se ç'të ka gjetë? - them, s'po kam ku
me u mbështet.

Tentoj të eci, por këmbët më mbushen
gjak nga copëzat e gotës së thyer, çfarë
paskam bërë që të ndjem kaq i fyer, a
ndoshta edhe i urryer?

Por zemra është e madhe, më gjeti një
rrugë tjetër,
fuqinë gjen në iluzionin e gjykimit të
botës së përtejme...

26. Zoti verën e ka bekuar

Zoti verën e paska bekuar,
që t'na largojë nga mendimi i gabuar.
Mjafton një gllënjë për ta çuar,
dhe zemrën për t'na pastruar,
s'mbetet kush duke u ankuar!

Një nga një gotat i cakërojmë,
por, shishen s'arrijmë dot ta
konsumojmë.
Në ato çaste njëri-tjetrin urojmë, dhe
dashninë përherë kujtojmë,
e, veç të mira nën të mendojmë.

Se verën për ta konsumuar, rrugë të
gjatë ajo seç ka kaluar,
në harresë është fermentuar, dhe tash
ka shumëçka për t'na treguar...

E, kur të dehemi, më s'jemi të robëruar,
arrijmë lirinë e shumëkërkuar,
andaj, hajt ta bëjmë edhe njëherë
gëzuar!

27. Shoh lart

Natën vonë, hapësirë bosh,
terr i madh në këtë kohë.

Shikoj lart, gjej yje plot,
oh, një shpresë po lind nën to.

Zoti seç i paska renditur,
t'na tregojë rrugën e ndritur.

Me sy të molisur, e trup të katandisur,
kërkojmë rrugë për t'u ngjitur,
për t'i parë të dalldisur, e ta mëshirojmë
këtë shpirt të grisur.

28. Tokës i kemi borxh

Në lumenj nuk shihet më as patë, as
rosë,
valët shterojnë, e kështu ato më nuk
këndojnë,
se sqepi u lidhet nga ndonjë najlon që
aty pari kalon.

E, as nuk mund të lundrojnë, se
këmbët u shqyhen nga ndonjë copë
beton, që habitatin ua pushton, e nga
aty i largon...

Edhe malet e shkreta, mezi në këmbë
qëndrojnë,
se ne i thyejmë, i bëjmë copë-copë, për
një varg udhë që askund s'na çon,
vetëm pse dikush një tender e fiton!

Blertësia e fushave u zbeh, aty kau më
nuk leh, aty më nuk ka pleh.
Ato i lamë gjithë djerrina, e qe besa i
mbushëm me mbeturina.

29. Largohem

Dua një skutë ta gjej, për mos t'u bërë
krejt i sëmurë.

Të largohem diku, disi, askush hapat
mos t'mi dijë, ndoshta ashtu arrij qetësi.

Mbase kështu ka më shumë kuptim, të
mos rrethohem me kotësi,
ndoshta aty gjej dhe dashuri, ndoshta
edhe diçka të pi, të dehem e ashtu
përherë të rri.

I mërzhitur nga këto mëri, që njerëzit
mbajnë pa e ditë.

Të mbushur nga ambicie që s'dinë ku të
çojnë, që luftë bëjnë e kauzë nuk gjejnë,
kur gabojnë fajtorë gjithmonë kërkojnë.

Që veprojnë para se t'mendojnë, e flasin
pa e ditur çfarë thonë.
Arsyen harrojnë kur kalkulojnë.

Dhe vonë kuptojnë që gabojnë, dikujt
zembrën ia copëtojnë, e nervat ia
shkatërrojnë,
por, atëherë bëhet shumë vonë, se
sëmundje shkaktojnë!

30. Për çfarë shkruaj?

Në poezi jam i lirë, i hap krahët dhe nga
aty ngjitem,
s'ka njëri t'më gjykojë, idealin t'ma
korruptojë, e rrugën e vet t'ma
imponojë.

Botën më nuk e kam bardh e zi, ani pse
kur t'vdes do t'bëhem flakë e hi,
por...pastaj asgjë më s'ka më rëndësi.

Mjafton një gotë raki ta pi,
përpiqem imazhin e krijuesit ta di, atë
ta paramendoj,
një fjalë shumë dua me të ta ndërroj,
duke mendu për jetën diçka të kuptoj!

Një cigare e ndal, tjetrën e nder, një
mendim në kokë orvatem ta ankoroj,
athua si mundem në kohë të udhëtoj?

Rakia harxhohet, por vera e re
degustohet,
sepse nata vetëm nuk mund t'kalohet.
Kështu gjej fatin e kohës,
për diçka të re shpresohet...

31. Nuk marr leje

Po pse të marr leje, që të nxjerr në pah
të mirat e kësaj jete?
Aventurat dua t'i shijoj këtu, se s'kam si
t'i marr me vete,
e aq më pak t'i kujtoj,
kur më vonë gjithçka harroj dhe rilind
në një dimension jo të njëlloj!

Një lum brenda meje më buron,
dhe dua atë ta ndaj, e kështu të shuaj
një etje.

Në botën tjetër s'pranoj të marr
vërejtje, se jam munduar fort nën
misteret e kësaj jete.
E, as nuk dua të njoh peshore, që t'më
tregojë çfarë është hyjnore, e çfarë
djallëzore.

32. Ritakohem

Jam esëll, asgjë s'kam pirë,
por, seç më kap një delir.
Me mendje te ti,
them me vete, çka po bën, a je mirë?

Diçka brenda po më vlon,
a është ai momenti që dhe ti po e
kujton?

Dhe mendja nga ty s'më largon,
athua koha prapë na takon?

Bëjë një lutje drejt në qiell,
kam një dëshirë të madhe aq sa është
ai diell,
të t'shoh dhe njëherë tek buzëqesh,
të afrohem e të t'përkëdhel.

S'ka rëndësi sot me kë je, veç rahat e
lumtur të jesh,
dua dhe njëherë të të shoh, të të them
më fal,
besoj s'është vonë!
Apo jam krejt i marrë?

33. Pyes veten

Pyes veten, pse për kaq gjatë, nuk po
arrij ta lë veten rehat,
sorollatem poshtë e lart,
kurrë nuk u bona rehat.

Lakminë brenda vetes dua ta largoj,
se veten me askënd s'mund ta krahasoj,
dhe kështu qenien time ta mëshiroj,
derisa dritë e madhe të agojë, e t'më
tregojë që unë rrugën vetes duhet t'ia
tregoj.

Dhe ajo dritë një rrugë ma hap, më lë të
shoh sa i bekuar nga krijuesi jam,
për çfarë të mundohem më nuk kam,
se ai të gjitha i di, i ka në plan.

Meqë këtë dritë e kam pranuar,
tash jetoj i lehtësuar,
lakminë gati e kam tejkaluar,
e nuk ndjehem më i robëruar.

Dhe ti, kur këtë poemë të lexosh,
mos të duket gjëegjzë a ekuacion,
dua mendjen ta pastrosh,
të mos jetosh në iluzion.

34. Le t'vallëzojmë

Hajde çikë të vallëzojmë,
në këtë kopsht të mbushur lule,
zgjidh një për vete dhe mbaje në mend,
atë ta sjell kur sheh andrra t'këqija, dhe
do të kujtohet bukuria.

Nuk do të vuash nga djallëzia,
do të çlirohesh nga ligësia,
më s'do ta ndjesh vetminë, bashkë do
të vallëzojmë, e do ta gjejmë lumturinë.

Kapma dorën çikë, shtrëngoma fort, se
në këtë botë të vetëm gjithnjë jemi të
dobët,
Andaj përqafojmë.

35. I këndoj Kosovës

Bie rrafshit të Dukagjinit, marr rrezen e diellit.

Burra me nam, atdhetarë t'vëndit,
ma mësojnë traditën e rendin.

Dua etjen ta shuaj, i ngjitem malit por pak vuaj...

Por, atje lart gjej burimin me ujë të bekuar.

Udhëtoj në përrallore, e gjej veten
n'bjeshkët e Rugovës,
nana atje ma paska shtruar sofrën, dhe
me atë qetësi nuk arrij të ngopem.

Ngjitem bjeshkëve të Sharrit, ndjej
aromën e frymës së atit, bukuritë e
perëndeshës së malit, që i dhanë shpirt
lindjes së djalit.

Në mes të heshtjes, nis kujtoj krismat e
Drenicës,
burra të fortë që gjithnjë i dolën zot
shqipes,
ata nuk u frikësuan kurrë,
janë bijtë e zotit Medaur.

Orient e gjëkundi, tregtarë si Llapi nuk
ka pasur kurrë katundi,
t'mirat e tokës i sollën,
e ia shtuan begatinë sofrës.

36. Valët fytyrës më ranë

Parafytyroj se po lundroj,
në një det të hapur që po më freskon,
nëpër të mendjen qetësoj,
kur papritmas dallga fytyrës me duhi
ma mëshon, për toke më rrezon...

Më zgjoi,
më tha se lundrimi duhet të vazhdohet,
kursesi të mos dorëzohem,
valët e detit a mund të kundërshtohen?

Velat e barkës tash me shpirt të
mbushur frymën përcollën,
dhe mua më folën se si të drejtohem,
koha dhe fati do të takohen, kur bregut
të detit t'i afrohem!

37. Dy gurë

Jemi si dy gurë,
mes nesh ka një mur,
njëri-tjetrin nuk e pamë,
po si të duhemi ne vallë?

Të thyhemi përgjysmë, e me nga një
copë le ta godasim atë mur,
me shkënditë e thurjeve, ai mur bëhet
nur,
kështu drita hap një rrugë, a lidh një
urë.

Hija më nuk ka kuptim, se drita vjen
plot vezullim, vetmia gjen mik, s'ka më
mur të na ndajë, njëri-tjetrin për ta
parë.

Tash copëzën e hequr e shërojmë,
dashninë e re kur ta kuptojmë,
gurin e madh krijojmë,
mbretërinë e tij e përshpejtojmë.

Pesha e madhe tokën lëkund,
shkëmbinjtë malit nga krejt anët ja
shkëputë,
e nga lart poshtë gurët rrokullisen,
për t'mësuar mbi krijimin e dritës,
dhe kështu vazhdojmë traditën.

E di, secili gurë ka dy anë,
të dashurisë që kuron,
në sipërfaqe vezullon,
dhe të dhimbjes që e copëton.

Në një shteg të shtruar,
e një shtyllë fort të sajuar,
ku të gjithë i bëjnë ballë lëkundjes,
në sipërfaqe duket i lumtur dhe i bukur,
por fsheh pas vetes gërvishtjet e
vuajtjes, që nuk ia tregon kurrë turmës.

Rrudhat e tij të fytyrës që ndër vite iu
veshën,
ne ia shohim si shëmbëlltyrë të kalitjes
së vetes.

Ato i japin bukuri ndërtesës,
dhe aty fshihen kujtimet e hidhura e të
ëmblla,
që i japin ngrohtësi prezencës.

Për ngritjen e së vërtetës mbi shtyllën e
mermertë,
duhet një bashkim i singertë,
që ndërthur mirë gurët në një segment.

Lihet drita të futet brenda nga zbrazëtia
e gurëve të çarë në mes dhe mbush
hapësirën me plot shpresë.

Nuancat shumëngjyrëshe të gurëve të
renditur në segment,
shpalosin harmoninë në diversitet,
që lavdërohet nga i vetmi arkitekt.

38. Vështroj mëmëdheun

Ulem vështroj në këtë horizont,
buzë detit përtej Adriatikut, a detit Jon,
aty vetëm trupin kam.

Ulem vështroj përtej alpeve të Zvicrës,
a ishujve t' Egjeut,
në mendje kam mëmëdheun.

Një erë buke nga hundët më shkon,
ma kujton sofrën e nanës që na bekon,
...lëngu gojës më shkon, ah sa më
mungon!

Pesha e trupit nuk vërehet, gjaku më
vlon, goja një këngë ma belbëzon,
i mbyll sytë e veten e kujtoj n'konak te
baba plak, që ta përqafoj dhe njëherë
jam bërë merak.

39. Kur dyshimi më kaplon

Zoti dha dashurinë e tij t'madhe në
krijim...

Si mundemi ne të kemi dyshim?

A duhet të vemi në flijim,

që t'drejtës tij t'i japim kuptim?

Sakrificës t'i japim guxim?

Apo mos vallë duhet të presim deri në
amshim?

O Perëndi, na jep shpëtim,

na mëso të gjejmë bekim,

forcë të kemi besim,

që të vendosim një komunikim,

të përcjellim një udhëzim,

të mos jetojmë në verbim...

Të kuptojmë valët tua të heshtjes,

t'i gjejmë ankorim vetes,

që i japin agim shpresës.

Nata na duket e gjatë, terri na kaplon,
të lutem Zot, a na mëshiron?

Kam etje për pak ujë,
që ta pi një gllënjë se shumë po vuj,
shpirtin t'ma çlirojë
bekimin tënd në vend ta çoj.

Nuk dua t'jem verbuar,
fjalën në vend djallit për t'ia çuar,
Atij kurrë nuk duhet dorëzuar, se nga ty
jemi krijuar,
dhe prej teje jam i ndriçuar.

40. I biri i flautit persian

Ndjej frymën e flautit të lindjes,
atë shpirt që i jep forcë dritës,
sa me mundim frymën lëshon,
vuajtjet botës po ia tregon.

Askush se kupton, i vetëm ulur ai
rënkon,
mbi nota lundron, të gjallë atë kurrkush
se mendon,
po veç në ëndërr arrin ta imagjinojë.
Sikur jeta e vet nga fryma e fundit po
shteron...

Defi persian ritmin ia mban, plagët një
nga një ia numëron,
hapat e harruar ia kujton,
dhe lirinë e shpirtit e frymës së dhënë
nuk ia mohon.

Tash ia nis veten ta rrotullojë,
në kërkim të lirisë së asaj që do,
nga udhëtimi në rreth vicioz, që
mendon se diku do ta çojë,
në iluzion veten ta harrojë.

Rrugë e gjatë ai pohon,
por në mendimet e tij ai vetëm qetësi
po kërkon,
dikur frymën lehtë ta lirojë.
Tingulli i tij çdo vesh prek,
duke besuar që brengave mund t'i jap
fund.

Përtej këtij universi s'ka si t'shkojë,
andaj vazhdon veten ta rrotullojë,
e brenda tij dashni t'kërkojë,
Krijuesin ta rikujtoj, dhe për falje atij t'i
lutet,
se hamendet mos e ka humbur rrugën
dhe s'po di si ta gjejë udhën,
e fatit tij vendos t'i përkulet,
Krijuesit të tij tash t'ia lë në dorë
punën.

41. Kopshti i Adamit dhe Evës

Në të lindi bota dhe një ditë ashtu do të
kthehet.

Vera e pafund nëpër pellgje derdhet, e
kurrë nuk shteret,
lumi i dashurisë rrjedh e askush nuk ka
më etje e as nuk ngopet,
aty çdo gjë shijohet,
t'mirat e kopshtit me dhëmbë nuk
copëtohen,
e ëmbla dhe e hidhura si në
matematikë thjeshtësohen.

Dashnia s'do të varet në gjykime, të
gjithë recitojnë të bukurat tregime.
s'ka më lavdërime, përulje a lakmi, por
ka liri ku gjithë gjejnë qetësi, i japin
fund asaj që çon në rënkim.

Lakmia s'ka kuptim, të gjithë gjejnë
shpëtim, ç'kapen nga zinxhiri i
përkatësisë.

Barazia merr trajtë në një drejtim,
adhurojnë Perëndinë, që ka bërë atë
krijim.

Muzika jo vetëm që këndohet e
përfetohet, por tash mund edhe të
vallëzohet,
se të gjithë në ato nota sinkronizohen.

Në kopsht nuk ka dallime, por ka thirrje
ku gjejmë ilustrime, të ndërtojmë diçka
që është sublime, nën të shenjtat
udhëzime,
pa interpretime që sjellin veç kufizime.

Urrejtja shuhet se dashnia triumfon,
mërzia largohet se s'ka kush e
shkakton,
vetmia nuk ndjehet se ka një mision,
lakmia zbehet se kush prej saj nuk
përfiton.

Secili tjetrin përfaqon, kështu gjithçka
më bukur në atë kopsht shijon...

42. Arkitekti im

Kur ti nuk je aty, heshtja nuk më sjell
qetësi,
më duket jeta si një mallkim, që as në
frymë nuk gjen shpëtim,
asnjë ngjyrë nuk sjell gëzim, në natyrë
nuk gjej dallim,
orvatem ekzistencës t'i jap kuptim, me
shpresë që vetes t'ia fal qoftë edhe
vetëm një gëzim.

Ku je, kush je?
Pse nuk afrohesh t'më prezantohesh, a
nuk e sheh që i vetëm s'po mund të
çlirohem?
Pse po fshihesh?
Nën misteret tua a nuk e sheh që po
humb?
Të lutem, më trego pak si ta gjej rrugën,
që të humbas por në qetësi të lutem.

Vera nuk më zë, ani pse shishet pafund
i pi,
asgjë për veten më nuk di,
a ka nevojë prapë të t'bind, që ty po të
kërkoj shpëtim?

E di që je këtu pranë dhe mua po më
mban, të mos tkurrem nga
dëshpërimet që vijnë nga secila anë,
athua pyes veten, në mos jam në
imagjinatë?

Vera nuk më zë, ani pse shishet pafund
i pi,
asgjë për veten më nuk di,
a ka nevojë prapë të t'bind,
që ty po të kërkoj shpëtim?

E di që je këtu pranë dhe mua po më
mban, të mos tkurrem nga
dëshpërimet që vijnë nga secila anë,
athua pyes veten, në mos jam në
imagjinatë?

43. O vendi im

Ditën dielli sa ndriçues, aq më duket i
ftohtë,
natën hëna sa ndriçon, rrugën drejt
shtëpisë si një qilim ma shtron,
karroca e kuajve që me turistë bohem
aty pari kalon,
mua rrugët me kalldrëm të lagjes së
fëmijërisë mi parafytyron.

Të qeshurat e njerëzve të lumtur në
vendin e vet,
mua më ngjajnë si vajtime të jetës
sime,
që sjell në kujtim moshën e rinisë
naive,
ku nuk kishte vend për preokupime, por
vetëm përgëzime.
Ani pse barkzbrazur, hapësira u linte
vend tregimeve,
të dashurive që krijonin një botë iluzive.

Teksa një polic në rrugë me
vërshëllimën e tij paralajmëron
karrocën e kalit, mua më kujtohet çasti
kur u largova me tren për herë të parë,
duke shpresuar se atje larg do ta gjej
rrugën e qëndisur me ar.

Një grup tjetër kalon aty pranë,
mban në dorë shishet e alkoolit që ishin
bosh,
duke kënduar nga secila anë, zëri
zemrën peshë ma çon.
Më kujton demonstratat që ma
rrëmbyen rininë, lirinë, dashurinë e
shoqërinë.

Një çift i vjetër rri ulur në një stol
përballë dritares sime, unë shikoj ata,
ata më shikojnë mua.
Duket sikur sinkronizohemi në
mendime.
Unë kujtoj babën e nanën time atje larg
në vendlindje,
ata kujtojnë veten në vitet e moshës
sime.

Nata duket e gjatë, derisa të pres një
biletë ta kthej trenin prapa,
të kthehem në shtëpi te nana e te
baba,
entuziazëm i fuqishëm as gjumi nuk
më merr,
mendohem se sa e sa në të tilla rrugë
kaluan gjenerata.

Por, në vektor të trenit që nisem unë,
shoh njerëz me kravata,
që kanë mendje të arta,
që kërkojnë zgjidhje afatgjata,
të kapluar nga të vështirat situata.

Largohen për t'i sjell bukë shtëpisë,
me zor e mundim pak dritë ardhmërisë,
të pakënaqur me punët e qeverisë,
të pasigurt çfarë do t'i lënë fëmijës.

44. Nuk e di

A po jetoj, a vetëm po ekzistoj?
S'ka kuptim të ekzistoj e të mos jetoj!
Ose duhet të ëndërroj, e shpirtin nën
kafazin e trupit ta strehoj,
edhe për pak kohë veten ta mashtroj?

Duhet veten ta rizgjoj, e ta mësoj,
t'ia mëshoj e pak dhe ta lëmoj,
në një fjalë ta gjej forcën të kuptoj si
duhet, veten ta transformoj.

Si metamorfozë që nga hiri në flakë
shndërrohet, se në këto rrugë më
s'mund të kalohet,
me të tjera duhen të zëvendësohen,
ose krejt në qiell të fluturoj...

A po jetoj, a vetëm po ekzistoj?
A duhet vetes një mision t'ia sajoj?
A ka kuptim pa një të tillë të jetoj?

45. Prelud i nostalgjisë

Ti je prelud i nostalgjisë,
ma kujton gëzimin e pashoq të rinisë,
pranverën e bukur të ringjalljes së
kopshtit,
nën kontrastin e ngjyrave që ia fali vetë
Zoti.

Veç një kujtim mjafton dhe arrin
zemrën t'ma dalldisë,
mendoj vitet e djalërisë,
aktet e pafundme të dashurisë.
që i shtuan jetës hijeshinë.

Dua dhe njëherë ashtu të kthehem,
nën kopshtin e pafund të dëfrehem,
e nga hallet e viteve të mos
rërëmbem.

Por, aty nuk e shoh veç veten,
të shoh edhe ty tek afroresh me hapat
e lehtë si krahët e një fluturë,
që i japin frymë pranverës.

46. Profetëve

Djalin e vet gati e sakrifikoi, sepse
frymën me udhëzim me përluje e
dëgjoi, dhe nën të veproi,
andaj Zoti e mëshiroi...se besnikërinë
ndaj tij e dëshmoi, nuk e vuri nën
dyshim, as për një sekondë.

Por, prapë njerëzimi se kuptoi, një tjetër
Zoti dërgoi.

Sfidohet nga pushteti që nuk njih
virtyte, mbi gozhda e varrin në kryqin e
mallkimeve të atyre që nuk ditën, e
rrugës së tij të drejtë mëtuan t'i bëjnë
shtrembërime,
për ta kuptuar më vonë se bënë shumë
gabime.

Por ai rikthehet, si feniks që nga hiri
ngjallet e rron deri në pafundësi,
mes nesh gjen dashuri.

Por, prapë njerëzimi nuk dëgjoi, një
tjetër Zoti dërgoi.

Ecë këmbëzbathur nën shkretëtirën që
s'përfundon,
rëra e nxehtë këmbët ia përvëlton, nën
diellin që flakët uji shteron.
Por, ai nuk ndalet, shok gjatë
shtegtimit gjen dhe mesazhin e dërgon,
të mirën ua shpjegon, mirësinë ua
mëson.

Them me vete, kur ajo dritë do të agojë,
edhe sa duhet që njerëzimi ta kuptojë,
arsyen pse Zoti këta djem i flijoi?

47. Unë në ty do të frymoj

Digjem në flakët e ferrit, prehem nga
shpata e të padrejtit,
shpohem nga mprehtësia e shtizave të
syve të dashakeqësisë,
kujt t'i kthehem s'kam, përveç krijuesit
të gjithësisë.

Shpëtimin dhe paqen te ai gjej, duke
më thënë duro o bir, lëndinat pa male
s'kanë kuptim, lumi pa shpërthim nuk
sheh agim e nuk lind, uji pa zjarr nuk i
krijon shkëmbinjtë, bukuria e brigjeve
të oqeanëve e të mirat prej tij nuk
krijohen pa erërat e forta, që vijnë sikur
revanshim.

Andaj duro, në këtë tokë të solla për një
mision,
tash ti po thua që po m'refuzon?
Udhën në gjysmë po e lëshon, e po
devijon?
Drejtësinë tash nuk po e kërkon?
E veten po e dorëzon?

Këtë mos e lejo, dili shpatës para dhe
lufto,
Flaka nuk do të t'shkrumbojë, shtiza
s'do të shpojë, era nuk do të rrëzojë,
se unë në ty do të frymoj.

48. Dregzë në memorie

Më thoni ju, a mundem vetminë ta
mbush a ta largoj?
Dhimbjet e plagëve të memories mos t'i
zgjoj?
Veten përgjatë kohës ta shëroj?
E, një rrugë të re ta ndërtoj?

Çelësin e zemrës ta kërkoj?
Ta hap atë portë dhe ty përjetë
t'ëndërroj.
Bota rrotullohet, koha ecën por unë ty
të gjej prapë në të njëjtin vend,
dhe si çdoherë mbes pa mend,
nga dashuria që trupin ma rigdhend.

Emrin kur ta përmend, më duket sikur
veten e humb,
nën hijen e bukurisë e sharmit tënd.
E kur të takoj,
nën delir veten më nuk e gjej
Më riformëson, por nuk më tjetëron.

49. Nganjëherë

E mendoj veten se jam çmendur,
çohem e bie, e gjej veten duke u endur,
më duket sikur më kanë lënë mendtë,
s'më zihet vendi-vend.

Rrugët i di përmendësh, por
destinacioni më bëhet lëmsh,
më duket se ende pa nisur udha, e di se
ku do të përfundojë puna.
Tash s'më kujtohet asnjë varg,
jam i mbushur me merak,
si do të dal nga ky qorrsokak?

50. Zhurma e fjalës së heshtur

Meditoj nën qetësinë e një natë të
ngrohtë vere,
zhurmë nuk ka fjala e heshtur, askënd
nga gjumi nuk e zgjoj,
të gjithë i ledhatoj, të gjithë i përqafoj,
dhe vetes një tregim të bukur ia kujtoj.

I jap trupit pushim, mendjes shtegtim,
shpirtit ia heq secilin mundim, e
dashurisë asnjë kufizim,
xhelozisë nuk i jap ushqim,
lë të thahet e vyshket nën ngrohtësinë
e natës së verës.

51. Kafshimi i mendjes

Dhëmbët kërcas, gati sa dhe nofullën e
thyej,
në mendjen time urrejtja më bën të
pëlcas,
atë ndjenjë djallëzore dua ta pështyj,
ta mposht atë mendim të ndryshkur,
që më bën të dukem i pafytyrë.

Luftë vetes i shpall, që përfytyrim i tillë
të mos mbetet i gjallë,
mendjen të helmuar t'ma mbajë
përjetësisht kjo dhimbje zemrën t'ma
hajë.

Me urrejtje dyluftimi bëhet një, sepse
njëra palë gjithmonë fiton,
e dhimbja për mua është e përjetshme
dhe në tokë strehon.

52. Teatri i luftës

Në teatrin e luftërave që s'kanë
përfundim,
plumbat s'kanë shterim, se ka gjithnjë
prodhim, për të nxjerrë sa më shumë
fitim,
për shkak të dellit për mbizotërim.

Plaçkitje, vrasje e përdhunim,
bima në farë kalbet dhe kështu nuk
çelë më gjelbërim,
zjarri flaket pa pushim, merr çdo gjë që
i del pranë,
e nuk lë të gjallë asnjë kujtim,
askënd që klithmat t'i mbajë shënim.

Pse të luftoj për një betejë që asgjë nuk
fitoj,
tjetrin ta vras se nuk mendon njësoj,
që t'ia marr dikujt atë që veç dua ta
përvetësoj?

Dua tjetrin ta njoh, t'ia shoh vuajtjet
dhe t'ia kujtoj gëzimet,
t'ia çliroj urrejtjen e t'ia pastroj dheun,
ku ai të mbjell farën e dashurisë,
për hir të rinisë e ardhmërisë.

53. Kanibal

Në natyrën e përdjegur,
nga dëshira për të ngrënë pa qenë të
uritur,
për të pirë pa qenë të etur,
duke gënjyer veten se s'kemi për të
vdekur.

Ajo goditjet rëndë i përjeton, njeriun e
paralajmëron, që s'ka arsye që ma
shumë t' fitojë...

Frustrohet e qanë dhe me përmbytje na
vërshon, duke pasur frikë që dikush do
ta kuptojë dhe me butësi ta trajtojë.

Megjithatë, me forcën madhore
mundohet epshet të na i balancojë,
dëshirat t'na i përmbushë me çdo
fushë a çdo livadh,
me ujë që ka burimin në secilin mal,
dhe drutë që na japin zjarr.

Por, nuk e di a do të ngihet ndonjëherë
ky kanibal...

54. Marr frymë thellë

Në çdo frymë që marr,
e mbaj pak brenda,
filloj prapë nga e para,
endem nëpër kohë, e nga memoria
mendohem të kujtoj ca hapa,
zhytem në çdo thellësi,
e prek në lartësi, dhe gjithçka më duket
si një habi,
dhe përgjigjeve u jap dëgjim.

Fryma më vjen përsëri,
prej afshit kotem në qetësi dhe kaloj
përtej në gjithësi, ku takoj atin tim,
krijuesin e lavdishëm të mbretërisë së
madhështisë,
perfeksionit të lumturisë.

Prapë marr frymë dhe përfytyroj
lëvizjen e yjeve,
i shkoj rrotull, e drita tyre mi jep
shkëlqim syve,
për të parë madhëstsinë e tyre.

55. Kur lapsi më tradhton, brusha më ledhaton

Në këtë moment, asnjë fjalë s'më kapet
për fletë,
më rrëshqet poshtë, lapsi ngrihet
përpjetë, fletorja mbetet bosh, ka
shumë fletë, duket e shkretë, vdes pa
jetë.

Sikur kam mbetur vetë, tregimin po
mundohem me e gjetë,
me e skicu një varg që të paktën një
brenjë mund ta heq, ose një të tillë
përmes fjalës që shkruhet me majë të
lapsit me e gjetë.

Lapsin në tokë e lëshoj, e filloj të
pikturoj, sepse çdo fjalë harroj, asgjë
nuk kujtoj, ose thjesht nuk di nga t'ia
filloj.

Kështu vazhdoj të pikturoj, faqes së
bardhë ngjyra i shtoj.

Faqja e bardhë më bëhet mik, ma
pranon secilën skicë, e secilën pikë, ma
njuh secilën frikë, shpresën nuk ma fikë,
ndonëse të bardhën e saj ia tjetërsoj në
zi.

56. Një tempull

Në atë tempull dua të shkoj,
Të dëgjoj zërin e pafajshëm të korit kur
trupin ma fërfëllon,
mendjen ma çliron, shpirtin ma
frymon, gjakun ma përvëlon, vuajtjet e
Krishtit mi kujton, andrrën ma laton.

Te ai tempull gjej të gdhendur
shembullin e Abrahamit,
shembullin e fuqisë së udhëzimit drejt
atit,
gjej Muhamedin, mjeshterin e hartës së
Saharës,
përhapësin e fjalës së të mbarës.

57. Shoh <atë që dua> të shoh

Shoh atë çfarë dua të shoh,
dëgjoj atë që më shëron,
një rrjetë më kapet në vesh, çdo
zhurmë ma anashkalon,
një tingull në trupin e frymës vjen e më
çliron.

Zhytem thellë, e lëshoj trupin në trajtat
e tingullit të frymës,
i kujtoj vetes rrugën e shëmbëlltyrës,
filloj të ëndërroj sikur vetes po ia heq
nyjet,
gati sa i prek edhe yjet.

Një afsh i ftohtë, shpirtin ma drithëron,
rrethin ku gjendem ma rikujton, nyjat
nis e mi shtrëngon,
shuplakë fytyrës ma mëshon, nga e
bukura më largon.

Por, unë nuk dorëzohem, rrjetën e re e
qep e nën të izolohehem, nga disonanca
largohem, se shpirti im aty më nuk
riinkarnohet.

58. (S) jam rob

Jam rob i lirive të përkufizuara,
të modeleve të hartuara nga qeniet e
programuara.

Jam rob lufte, që shërbej si ushtar në
ekzekutimin e komandave të dirigjuara,
nga eprorë të epsheve të shfrenuara.

Jam rob i shoqërisë që t'i arrij synimet e
premtimeve, që i dhashë gjatë
fëmijërisë...

Nuk jam rob i asnjërës, por jam rob i
mendimeve të pagdhendura...

59. Himni i gjuhës së Perëndisë

Më flet veç atëherë kur unë mundem
me t'pa ty që je rreth e rrotull,
akrepat e kohës i zë një mbi një, çfarë
rastësie mendoj...

Kohën brenda vetes e harroj, mendjen e
humbi në tentimet e pafundme të saj
në gjetjen e fillit.

Orvatem të t'njoh nga rilindja e luleve, e
gjethëve t'pemëve të rëna përtokë, që
përsërisin ciklin çdo ditë e mot,
përmes konstalacioneve të yjeve që
krijojnë të madhen shëmbëlltyrë, dhe
një figurë qiellore që në mendjet tona
krijon skicën e pashlyrë.

Më shfaqesh vetëm kur unë hap veshët
e dëgjoj,
tingujt e krismave t'rëndomta i lidh në
një melodi të vetme, për të krijuar një
himn që i afrohet valëve, që kapin
gjuhën në të cilën po më flet.

Kuptoj apo nuk kuptoj atë zë që dëgjoj,
nuk e di, por secilën ditë e vërtetoj që
në ato valë ty të gjej, përndryshe stonuj
kur këndoj, nëse refuzoj të vështroj
rrugën që ti ma ndriçon.

Prapë se prapë, në t'njëjtat nota
m'kthen, trupin ma kap, më jep
gjithmonë edhe një shans, se ti nuk
lodhesh nga e imja injorancë.
Më duket sikur tingull e ritëm bëjnë
krahët e fluturës që më ngjisin atje lart,
e që m'çojnë në simfoninë e shtatë.

60. Hapi sytë

Hapi sytë e zeza, e shiko të bardhën,
se pa e pa të bardhën, nuk e njeh të
zezën.

Veçse e humb veten,
e, në terr tjetërsohesh,
aty s'mundesh e as s'ke më kujt t'i
ankohesh, të mbështetesh e të
shpëtohesh,
mallkimi mbi ty rëndohet, dhe prapë e
ndjen peshën që po të shtohet. Sepse,
nuk mund të shohësh...

Hapi sytë e zeza, e shiko të bardhën,
se pa e pa të bardhën, nuk e sheh të
zezën.

Se syri sa hapet, nuk sheh me të parën,
ka nevojë të lahet, qepallat t'i
pastrohen, e drita t'i ofrohet.
Në të bukurën të adoptohet,
përndryshe nuk transformohet,
por ashtu në mjegulli vizioni i
sakatohet, dhe s'ka si të sheh,
kur drita i mohohet! Veprimi
mëkatohet.

Nga balli syri s'mund të shkoqet,
se ashtu verbohët, nuk shërohet, trurit
mesazhi nuk i çohet,
e pastaj nuk dihet se si t'veprohet!

...
Zgjohuni ju o sy, e shihni se ku ishim
dje, e ku jemi sot.
E kah duhemi me shiku, drita juaj ka
me e determinu,
se në terr shkuam poshtë, kështu
vetëm po mbushemi me lot,
e në ato vërshime do të mbytemi kot.

Të tjerët panë, kur ne dritë nuk patëm
nën sytë tanë,
na vunë shami e s'na lanë me pa, e
gojën na e lanë, veç për pak bukë në një
sahan!

Dy sy të ndarë në qindra anë. Të dy
dritaret ia mbyllëm shtëpisë së babës,
ia zumë frymën edhe shpresës së
hanës, që i jepte atyre dritë gjatë natës.

Nga një flakë e zbehtë, e huaj, sytë na u
morën,
shpresën për një dritë jetëgjatë na
mohuan, mbi mprehtësinë e zjarrit që
djeg, shumë gjenerata u flijuan.

Nën ankth sytë mbyllur i kemi mbajt,
në andrra t'kqija kemi qajt,
derisa një e tillë trupin e çoi peshë, sytë
na detyroi me i çelë,
me pa se nën robëri kemi ngelë.

Me kohë, një sy u zgjua, por tjetri mbeti
i shuar!

Na u krijua një vizion që në mes
copëtohej, e s'dinte veten ku ta çojë që
t'shpëtojë, nga errësira që gjatë
përrjetoj.

I hapuri shihte se tjetri ishte mbyllur,
e i mbylluri mendonte se tjetri s'ishte i
hapur,
kush është regjisor në këtë teatër?

I hapuri sheh më larg, e i mbylluri
vazhdon nën ankth të androjtë,
dritën t'mos e pranojë, ashtu në terr të
qëndrojtë,
të mohojë se diçka përtej andrrës do të
ekzistojë.

I hapuri e sheh të bardhën, e mundohet
këtij tjetrit t'ia bëjë çarën,
që edhe ai të hapet dhe të sheh
dritaren e daljes, nga ankthi i kukatjes.

Kur të dy sytë janë hapur,
bashkë një vizion nuk e panë, drita u
thye u bë shumëngjyrëshe,
tash sytë duhet të gjejnë mënyrën, për
të parë nën të njëjtat arsye...

Si një fëmijë me anomali, që lind me
shumë koka,
secila në luftë me vendos, se e kujt
është toka,
dhe për trupin e saj të copëtuar nuk
dihet,
nga ky ankth si mund të dilet?

Pas shumë topash e granatash, erdhi
drita e madhe - lindi Kosova,
pas përpjekjeve të pafundme dyndjesh,
të përgjakta prej shumë gjeneratash.

Ajo tash ushqehet nga gjidhënia e
mërgimtarit,
rritet nga shpresa dhe bekimi,
se ka lule e pisha të reja që i japin
frymë qëllimit, ia bëjnë gati kopshtin e
bukur të andrrës së farës së re.

Por, ajo edhe pickohet nga insekte e
krimba të vegjël,
të verbuar që në brishtësinë e saj të
lindjes,
duan të gjejnë folenë për t'mbijetuar,
duan atë në një gjallesë si veten ta
tjetërsojnë,
por unë e ti, këtë nuk e lejojmë,
dhe nuk do të dorëzohemi në kauzën e
lirisë që do të kërkojmë,
ata nuk guxojnë...në peshore një ditë
duhet t'i çojmë.

Hapat e parë ia mësojnë pasardhësit e
mbretërisë së ullirit, bijtë e tokës së lirë
përtej Atlantikut.

Etërit tanë i dalin zot ta mbajnë mos
t'rrëzohet,
kur ajo ecjen e bën më së vështiri,
se nuk tjetërsohet kurrë gjeni ilirit.

Po tash unë e ti dorën duhet t'ia
mbajmë,
ta ledhatojmë kur ajo qanë dhe me të
bashkë të rritemi,
dhe kur plakemi e të vdesim, ta
plehërojmë tokën për farën e re,
të kopshtit të bukur mëmëdhe.

Por, edhe nëse me trup nga ajo
largohe mi, sytë e mendjen në të të
ngulitur duhet t'i kemi,
ta bëjmë atë kopsht të bukur a një fole,
ku një ditë do të kthehemi.

61. Ku ta gjej gëzimin?

Endem poshtë e lart, kotem n'gjithësi.
Universi im ani pse i madh, nuk ka vend
për gjithë vajtimet që kam n'brendi.

T'i nxjerr jashtë frikësohem se dikush
mund t'i kapërdijë, me to bëhet
shkrumb e hi,
po t'i mbaj brenda, se di, se si...
Ç'faj më ka kjo gjithësi, që as në të nuk
gjej qetësi?

Ku ta gjej atë gëzim, në këtë rrugë të
mbushur me ndyrësi,
gjemba që m'therin në këmbë, e më
futen deri në sy,
hidhërohem që askush hallet s'po mi di.

62. Kur të vdes

Kur të vdes, a do t'i marr me vete sytë
që të shoh ngjyra?
A do t'i kem duart që t'i prek lumenj e
pisha?
Nga unë, a do të ikë mëria?

Kur të vdes, a do t'i marr me vete veshët
që të ndjej dridhjen e telave në atë
harpë?
A do ta kem zemrën, që nën tingujt e
saj t'kërcej ditë e natë?

Kur të vdes, a do ta marr me vete
gjuhën që ta shijoj verën,
hundën që ta nuhas erën,
lëkurën që ta ndjej diellin që sjell
pranverën?

Kur të vdes, a do t'i marr me vete
këmbët, të bëj rrugë në pafundësi,
e lodhjen kurrë të mos e ndi?

63. Drejtësia e kësaj bote

Bota është e rrumbullakët,
e jo e drejtë...
Kaq shumë shekuj përqark asaj i
shkova, e shumë palë këpucë
shkatërrova,
qe formën e saj t'vërtetë ta përjetoj, e të
them se prej saj diçka kuptova,
dhe prapë se prapë nga shumëçka u
hutova...

Bota është e rrumbullakët,
e jo e drejtë...
Kaq shumë djersë që në ballë si burim
uji me kanë dalë, aq herë pluhuri fytyrës
me ka ranë,
mes rrudhave t'ballit, pellgjeve këmbët
m' kanë lanë...

Bota është e rrumbullakët,
por edhe e drejtë...
E, duke qenë e rrumbullakët ajo krijon
drejtësi,
se ajo që i jep, sillet nëpër të dhe në një
pikëtakim fatet priten,
se ajo që nuk e jep, nuk të sjell as
zbrazëtinë,
si fara qe në spektrin tjetër çelë
bimësinë,
si mëkati që bën dikur, e më vonë të
sjell vetminë,
si vetëmohimi qe dikur të sjell lavdinë...
kështu e gjejmë drejtësinë.

64. Orientim në hapësirë

Në një natë të ngrohtë vere,
dikur vonë ndalen dritat e ambicies.

Qielli i pastër, re nuk ka.
Vështroj pak më gjatë me sytë lart,
gjithnjë i mahnitur me krijimin që gjatë
ditës rrallë e zë në mendje, e lëre më në
gojë, se më mjafton vetëm ai diell.

Mes yjesh ngazëllehem por edhe
habitem, filloj kalkulimet e rëndomta
që pozicionet e tyre t'i shndërroj në një
alfabet, papritmas me ta filloj një
bashkëbisedë...

Më duken si një skriptë e lashtë e
shkruar në gurë, që ma kujton rrugën
atëherë kur biletën drejt të vërtetës e
kam humb,
kur arsyen duke e shkund, dashninë që
t'më rikthehet e kam lutë...

Në vështrimin që tash qafën ma ka
bllokuar, sikur të ishte një teleskop,
shoh një yll që lëshon vallen e ikë në një
galaktikë tjetër,
fillon trupi të më rrëqeth,
kujtohem, a paska një rrugë tjetër?

Një yll ka më shumë dritë, por prapa tij
është një tjetër me më pak,
por, kështu gjykon syri im.
Se ai me kohë është më larg, por
historinë e atij me dritën e vogël do ta
shoh një natë tjetër...

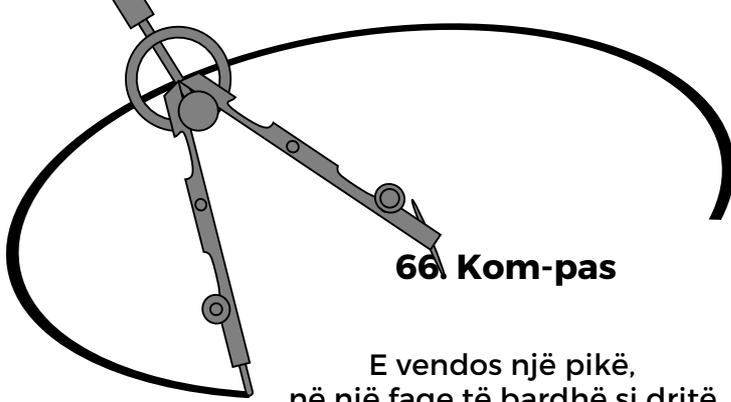
65. Pelikani

Jam ulur në një stol pranë dy deteve,
nuk e di në jam duke parë Detin Egje
apo Detin e Zi,
por, kjo nuk ka shumë rëndësi,
përball meje valët vijnë me fuqi,
përplasen rreth mureve që quhet Turqi.

Pelikanët vallëzojnë duke fluturuar për
të gjetur pak ushqim,
një djalë aty pranë luan taksim,
zhytem thellë në një çlirim, por edhe në
gjykim,
se a jam në lindje apo perëndim?

Një djalë hedh në det pak ushqim,
pelikanët turren krejt gëzim,
luftojnë mes vete qoftë edhe për një
thërrim,
hidhërohem, e me nxitim mendohem
se si kësaj bukurie t'ia bëj një gjykim,
cila ha më shumë, cili më pak - nuk di
t'ia gjej një kuptim.

Por, them se pelikani me barkun e
zbrazët, do të jetë më i lehtë të hidhet
prapë në kërkim,
derisa ai me barkun plot do të jetë më i
rëndë e do të kënaqet me atë thërrim.

66 Kom-pas

E vendos një pikë,
në një faqe të bardhë si dritë,
mu aty ku nuk mendon se ka kritikë,
majën e ngul, dhe e fikson mirë,
vetëm ashtu nga dora s'ka asnjë vijë se
si të të ikë.

Hapësirën mes majës së ngulur dhe
lapsit edhe mund ta zgjerosh sa të
duash,
atë distancën e vijës së lapsit dhe pikën
nuk ta definojnë letra që ke pranë,
por, dashuria që ke në zemër dhe me të
tjerët atë sa e ndanë.

Por, dije një gjë: kur ta rrotullon
kompasin,
vija duhet të betonohet me shumë
ngjyrë,
që veprimet që bën dhe fjalët që jep,
nuk t'i lëkund as një i pafytyrë;
duhet të jetë e vulosur sa nuk e
korrupton asnjë hipokrit.

Vija e shpuar në mes të letrës duhet të
mbetet aty,
si një dëshmi e aktit tënd moral.

67. Andej, përtej

Çfarë mbjell andej?

Ç'lule do të çelë?

Ç'kujtim do të gjej?

A bëhet qetësia ngazëlluese?

A është bukuria e rëndomtë?

A është simfonia zëvendësim i fjalës?

A është dashuria mëshiruese e

t'vërtetës?

A është vera ujë që deh dhe prapë heq

etjen?

A është fjala kuptim i heshtjes?

68. Prekja e padukshme

Mes ndryshimeve të harmonisë në nota,
gjej magjinë e prekjes tënde të
padukshme.

Kujtohem për mëshirë nga ty,
që të jetoj edhe pak që të shkruaj
vargjet e pafundme,
që më duken sikur gërvishtje të ajrit,
përmes të cilave gjej ngazëllimin e
zbulesës.

Një aromë e lehtë e luleve,
një ujëvarë që bie nga gurët e malit,
një flluskë e borës që ndal vrullin e
zjarrit,
aty të gjej ty,
vetë perfeksioni i atit.

69. Më tregoni ju

O miq e shokë,
kam mbetur rob!
Koha ndër djersë të ngrohta mbi trup
më është shkri,
sepse tash e shoh që isha rob i dogmës
që përtypa, e tash s'po mund ta
kapërdij,
më trishton, si litar në fyt t'më ishte
lidhë...

Si jam katandisë...
Pse vallë nuk arrita kurrë ta dëgjoj zërin
që pashtershëm në brendësi më ka
trokitë.
Si s'pati zemra një grimcë, që veshi ta
ndijë...
Koha më është shkrirë,
mbi djersët e ftohta të frikës,
dalëngadalë trupi më është fikë.

Pyes veten, a mos jam frikësuar të
ngjitem shkallëve të larta?
Apo kam krijuar më kot besimet se atje
lart janë katet me kolltukët e arta?

70. Parkingu i dyshimit

E shtunë mbrëma, hare pas blerjeve
materiale.

Në parking hipi në kerr, vozis prapa
ngadalë.

Dëgjoj një krismë...

Në sekondë gjej veten në rrethana
surreale.

Zhurma gjurmoi goditjen time ndaj një
kerri tjetër.

Ishte zbrazëti, s'kishte njeri tjetër.

Ah, po unë kurrë se kam bërë këtë
vepër!

Ç'më gjeti mua? U dobësova si të isha
një letër.

Dyshim ordiner, por për mua me
dimensione epokale, a të ik, a të
ndalem?

Vendos të dytën.

Ishte gërvishtje e vogël por në
kalkulimet e mia morale ishte...e
madhe.

Por, pse u ndala?

A ishte syri i brendshëm, apo i jashtëm,
ai që qëndronte mbi një shtyllë aty
pranë, që më bëri të konsideroja se më
tutje si t'ia mbaja...

Por, nga kjo histori një gjë më duket se
kam mësuar. Se kam të meta që duhet
punë për t'i shtjelluar...

71. Kërkim në ndërdije

Në notat e oboes, të frymuara me nga
thellësia e kraharorit,
në ritmin e telave të harpës së Egjiptit
që më duken si hapa të ecjes në majë
të gishtave të këmbës, më japin një
pushim që ulem në shkallë të një
qetësie,
këngëtari butësisht reciton ca nota
nostalgjie,
unë lëkundem në ekstazë të
rikujtimit të momenteve të asaj
dashurie.

Mishërohem në thellësinë e asaj
melodie.
Shumë pyetjeve mëtoj t'ju gjej
përgjigje.

Por, shpesh gjej se shumë nga ato
pyetje intime që bëj, janë pasojë e
ngecjeve inerte në qoshet e zbrazëtisë
sime.
Jam në kërkim të asaj lumturie, që s'di
si ta quaj, por që më ndjek gjithë kohës
në ndërdije.

Recitimi i lehtë e di se do të vazhdojë,
derisa unë këtë jetë do ta vazhdoj...

72. Ty kur t'pashë

Moj çikë, kur të pashë...
Gjuha se ç'ia nisi me u trashë,
zemra ngadalë duke m'rrahë, gati se
mu ndal!

Tu t'marrë erë, pata qejf edhe me
t'përkëdhel,
zjarrin brenda meje diqysh jashtë me e
nxjerr...

Po hajt moj çikë, folëm njëherë,
të dëgjoj atë zë e ta mbaj mend
përherë,
se si ty rrallë njeri se mund t'gjej...

Të ka falë Perëndia, fjala e tij je ti vetë
dëshmia,
me ty n'krah m'zgjatet rinia,
e, njashtu merr kuptim dashnia.

73. Kur t'më dalin rrudhat

E kur t'plakem m'dalin rrudhat,
dua t'udhëtoj, por s'më kujtohet rruga,
forca thyhet e dëshira kurrë nuk zbehet,
dua ta mbash mend o bir,
që jeta është e vështirë!

E, kur kaq viteve përreth i shkuam,
tash kemi shumëçka për të treguar!
Dikush edhe mund të na ketë dëgjuar,
por dikush edhe të na ketë kuptuar,
Që jeta veç duhet jetuar!

74. Paska një tjetër rrugë...

Paska një tjetër rrugë, e unë se kam
ditë!

Në heshtje prita, u luta dhe ja seç mu
afua ajo dritë,

ma hoqi perden e syve të mi,

e kuptova që ishte mëshirë,

më kaploi një delir,

ndjeva se më tha:

Qetësohu o bir, se dorën do ta shtrij që
ti t'mos jetosh më nën frikë.

75. Dua në shtëpi të kthehem

Jam sëmurë nga kjo mërzi,
aman ma jep pak raki ta pi,
a mundesh me u ulë pak me më ndi,
ma kanë marrë atë dashni!
Jam larg nga ajo shtëpi, s'kam afër nanë
as vllazni, as motër, as shoqëri, pranë
n'këtë çast t'më rrijë.
Jam mërzitë, po du me pi, ma jep dhe
një gotë raki.

Du me shku aty ku jam lindë, me e
rikthi fëmijërinë,
e aty t'rrnoj deri n'amshim, ndoshta
ashtu mallit i jap përfundim?
E në fatin tim i gjej shpëtim.

76. Kalova pranë dritares ku luheshin tingujt e flautës

Ti vjen ngadalë, kur askush nuk të pret,
nga larg fillon t'më pëshpëritësh,
e unë mahnitem e shkrihem kur zërin
ta dëgjoj,
e kuptoj se po afron...

Zhurma e butë e hapave të sigurt,
që ngjisin e zbresin shkallët pa mund,
më mbajnë pezull në një delir që në
kohë më humb,
më japin rast të dëgjoj një tingull pa
zhurmë,
një harmoni që zgjat pafund, ku ka
paqe e kurrë dhunë.

Traumë vetëm për dy-tre sekonda
luhet,
për të na treguar se në çfarë intriga
bota para sysh na shurdhet,
sepse injorojmë luftën e dështojmë t'i
gjejmë kurën,
dua shpejt të kthehem në harmoninë,
ku në nota të bukura luhet,
kur kaloj afër dritares, që jep tingujt e
flautës.

77. Mesi është i artë

Mesi është i artë, vetëm pse ari është
vështirë me u gjetë.

Secili tërheq nga njëra anë,
ku njëri triumfon e tjetri mbetet në
siklet.

Ah, ky mes sa vështirë me u gjetë.
Por, as triumfi, as sikleti nuk zgjasin
përjetë.

Fund

**Skanoji për t'u lidhur me
faqen time të internetit**

Katelogimi në botim - (CIP)

Biblioteka kombëtare e Kosovës "Pjetër Bogdani"

821.18-1

Zhuja Besart

Rizjohem/Besart Zhuja. - Prishtinë, Artini, 2023,
127 f: ilustr: 20 cm.

ISBN 978-9951-28-159-1

ISBN 978-9951-28-159-1

9 789951 281591